

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 576/2016-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti HATRIX, s. r. o., Šafárikova 34, Prešov, zastúpenej spol. IKRÉNYI & REHÁK, s. r. o., Šoltésova 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Viktor Ewerling, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základných práv na zachovanie dobrej povesti a na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 SŽ 13/2014 z 26. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spol. HATRIX, s. r. o., Prešov, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. mája 2015 doručená sťažnosť spoločnosti HATRIX, s. r. o., Šafárikova 34, Prešov (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej spol. IKRÉNYI & REHÁK, s. r. o., Šoltéssova 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Viktor Ewerling, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základných práv na zachovanie dobrej povesti a na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky („najvyšší súd“) sp. zn. 8 SŽ 13/2014 z 26. februára 2015 (ďalej len „namietaný rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľke ako podnikateľskému subjektu bolo na základe bezpečnostnej previerky vykonanej Národným bezpečnostným úradom (ďalej len „úrad“) podľa ustanovenia § 45 ods. 2 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane utajovaných skutočností“) vydané 24. augusta 2011 potvrdenie o priemyselnej bezpečnosti podnikateľa č. SP-BP-843-4/2011-C pre oboznamovanie sa s utajovanou skutočnosťou stupňa utajenia Dôverné s dobou platnosti do 23. augusta 2016 (ďalej len „potvrdenie“).

Rozhodnutím úradu č. SP-OBD-843-2/2013-DBS-C z 12. júna 2013 bola platnosť tohto potvrdenia podľa ustanovenia § 50 ods. 5 zákona o ochrane utajovaných skutočnostiach zrušená s odôvodnením, že sťažovateľka prestala splňať podmienku priemyselnej bezpečnosti podľa ustanovenia § 46 písm. c) zákona o ochrane utajovaných

skutočností, keďže bolo u nej zistené bezpečnostné riziko, a to existencia obchodných a majetkových vzťahov s osobami z prostredia organizovaného zločinu.

Sťažovateľka podala proti uvedenému rozhodnutiu úradu prostredníctvom svojho právneho zástupcu 25. apríla 2014 odvolanie, ktorým sa domáhala jeho zrušenia. Odvolanie spolu so svojím stanoviskom predložil úrad na rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmanie rozhodnutí úradu (ďalej len „výbor“). Výbor po preskúmaní spisového materiálu a bezpečnostného spisu súvisiaceho s vecou vydal 26. júna 2014 rozhodnutie č. CRD-1705-12/2013-VPRNBU, ktorým odvolanie sťažovateľky zamietol.

Sťažovateľka napadla predmetné rozhodnutie výboru žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia výboru, o ktorej rozhodol najvyšší súd namietaným rozsudkom, ktorým žalobu sťažovateľky ako nedôvodnú zamietol.

V sťažnosti sťažovateľka namieta, že rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom špecifikovaných v petite sťažnosti.

Sťažovateľka v prvom rade poukazuje na to, že sa po podaní odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu úradu domáhala sprístupnenia spisového materiálu na účely realizácie efektívnej obrany, keďže odôvodnenie tohto rozhodnutia sťažovateľke neumožňovalo s ohľadom na jeho nepreskúmateľnosť vecne reagovať na dôvody, ktoré boli podkladom pre jeho vydanie. Sťažovateľka uvádza, že výbor jej odvolanie zamietol bez toho, aby jej umožnil oboznámiť sa s vykonanými dôkazmi a so spisom samotným, do ktorého jej bolo umožnené nahliadnuť až počas konania na najvyššom súde, ktorého súčasťou však neboli predmetné utajované skutočnosti (dôkazy). Sťažovateľka namieta, že tieto dôkazy neboli jej ani jej právnomu zástupcovi v žiadnej forme sprístupnené, ani priamo či nepriamo reprodukované, a to napriek tomu, že legitímny a proporcionálny dôvod na takýto postup neexistoval a najmä nebol preukázaný a odôvodnený. V uvedenom postupe vidí sťažovateľka porušenie svojho základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež základného práva na právnu pomoc v konaní

zaručeného čl. 47 ods. 2 ústavy, keďže advokát poskytujúci jej právnu pomoc v príslušnom konaní nemal prístup k relevantným podkladom a informáciám, a nemohol jej tak zabezpečiť účinnú a efektívnu právnu pomoc.

Na tomto mieste sťažovateľka dôvodí, že si je vedomá určitých špecifik konaní týkajúcich sa bezpečnostných previerok a ochrany utajovaných skutočností, ako aj určitých obmedzení, ktoré sú s nimi spojené. Poukazujúc na judikatúru ústavného súdu a tiež Ústavného súdu Českej republiky sťažovateľka argumentuje, že tieto obmedzenia nemôžu byť bezbrehé, vedúce k popretiu základných práv dotknutých subjektov.

Sťažovateľka ďalej pokračuje a prezentuje stanovisko, že orgány verejnej moci v dôsledku rozsudku najvyššieho súdu uchovávajú o nej nepravdivé informácie, že má mať vzťahy s prostredím organizovaného zločinu, a to všetko bez toho, aby mala možnosť efektívne sa brániť proti uvedeným tvrdeniam, čím sa cíti dotknutá na svojej dobrej povesti a v čom vidí porušenie svojich základných práv na zachovanie dobrej povesti a na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe zaručených čl. 19 ods. 1 a 3 ústavy a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života zaručeného čl. 8 dohovoru.

Napokon sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru poukazujúc na nedostatky odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu, ktorý považuje za arbitrárny, pretože sa podľa jej názoru argumentačne nevysporiadal s prezentovanou judikatúrou ústavného súdu a Ústavného súdu Českej republiky aplikovateľnou vo veci sťažovateľky.

Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodol o jej sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jej základných práv na zachovanie dobrej povesti a na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 1 a 3 ústavy, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práv na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 a na rešpektovanie súkromného a rodinného podľa čl. 8 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 SŽ 13/2014 z 26. februára 2015, rozsudok najvyššieho súdu zrušil a vrátil mu vec na nové konanie a rozhodnutie a priznal jej tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv na zachovanie dobrej povesti a na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 1 a 3 ústavy, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru namietaným rozsudkom najvyššieho súdu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti dôvodov namietaného rozsudku najvyššieho súdu s limitmi dotknutých článkov ústavy a dohovoru, pričom sa podrobne oboznámil s jeho obsahom.

Najvyšší súd v namietanom rozsudku, ktorým zamietol žalobu sťažovateľky konštatoval, po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, súčasť ktorého tvoril aj tzv. bezpečnostný spis, zákonnosť postupu a rozhodnutí vo veci sťažovateľky tak v prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní.

V odôvodnení rozsudku poukázal najvyšší súd na námietky sťažovateľky, ktorá argumentovala, že nemala možnosť oboznámiť sa s obsahom celého spisového materiálu, že výbor nerešpektoval v konaní základné zásady správneho konania, že je rozhodnutie výboru nepreskúmateľné a arbitrárne, že nebol dostatočne zistený skutkový stav veci a napokon že rozhodnutie výboru nespĺňa zákonom predpísané náležitosti.

V nadväznosti na uvedené námietky sťažovateľky najvyšší súd uviedol, že právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania sa síce vzťahuje aj na konanie pred orgánmi verejnej správy, v každej veci však treba zohľadniť aj charakter konania, v danej konkrétnej veci sťažovateľky skutočnosť, že sa na predmetné konanie vzťahuje osobitný zákon – zákon o ochrane utajovaných skutočností, ktorý vo svojom ustanovení § 81 ods. 1 vylučuje pôsobnosť zákona o správnom konaní (ďalej aj „správny poriadok“). Najvyšší súd ďalej konštatoval náležité odôvodnenie oboch rozhodnutí úradu i výboru a tiež ich súlad s ustanoveniami zákona o ochrane utajovaných skutočností upravujúcich náležitosti rozhodnutia. Najvyšší súd takisto zhrnul, že právny zástupca sťažovateľky požiadal o nahliadnutie do spisového materiálu (bezpečnostného spisu úradu), avšak riaditeľ úradu jeho žiadosti nevyhovel a súčasne mu neudelil súhlas s jednorazovým oboznámením sa s bezpečnostným spisom sťažovateľky v zmysle § 35 ods. 3 zákona o ochrane utajovaných skutočností z dôvodov, že je bezpečnostný spis utajovanou skutočnosťou stupňa utajenia

„Dôverné“. K súvisiacim námietkam sťažovateľky, že úrad neumožnil právnenému zástupcovi sťažovateľky nahliadnuť v jej veci do príslušného spisu s odôvodnením, že bezpečnostný spis je utajovanou skutočnosťou so stupňom utajenia „Dôverné“, kým v iných veciach úrad jej právnenému zástupcovi nahliadnutie umožnil, najvyšší súd poznamenal, že je potrebné pristupovať ku každému prípadu individuálne. Najvyšší súd vo vzťahu k otázke posúdenia bezpečnostnej spoľahlivosti dôvodil, že je jej zodpovedanie síce vecou správnej úvahy, tá sa však musí opierať o skutkové a právne závery tvoriace podklad rozhodnutia. Najvyšší súd je toho názoru, že rozhodnutie výboru uvedené atribúty spĺňa, keďže sú v ňom uvedené východiskové skutkové zistenia so súčasným zohľadnením skutočnosti, že konkrétne informácie majú charakter informácií utajovaných, a súčasne obsahuje odkaz na ustanovenia zákona o ochrane utajovaných skutočností, o ktoré sa rozhodnutie opiera. Najvyšší súd zdôraznil, že sa oboznámil s obsahom spisového materiálu, ako aj s jeho súčasťou, utajovaným spisom, pričom na základe svojho prieskumu zistil, že vykonané dôkazy boli náležite vyhodnotené bez toho, aby došlo k právnenému pochybeniu, logickým nesprávnostiam či iným vadám konania, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Ústavný súd sa oboznámil aj s relevantnou právnou úpravou, ktorá bola vo veci sťažovateľky aplikovaná.

Podľa § 45 ods. 1 zákona o ochrane utajovaných skutočností bezpečnostnou previerkou podnikateľa úrad zisťuje, či spĺňa podmienky priemyselnej bezpečnosti podľa § 46 citovaného zákona.

Podľa § 45 ods. 2 zákona o ochrane utajovaných skutočností bezpečnostnú previerku podnikateľa vykonáva úrad na základe žiadosti jeho štatutárneho orgánu.

Podľa § 45 ods. 9 zákona o ochrane utajovaných skutočností na zistenie priemyselnej bezpečnosti podnikateľa si úrad vyžiada podľa povahy veci vyjadrenie Slovenskej informačnej služby, Vojenského spravodajstva, Policajného zboru alebo iného štátneho orgánu; tie sú povinné žiadosti vyhovieť. Pri zisťovaní priemyselnej bezpečnosti

podnikateľa zaoberajúceho sa výskumom, vývojom, výrobou zbraní a obchodovaním so zbraňami je úrad povinný vyžiadať si vyjadrenie Slovenskej informačnej služby, Vojenského spravodajstva a Policajného zboru.

Podľa § 46 zákona o ochrane utajovaných skutočností potvrdenie o priemyselnej bezpečnosti možno vydať iba podnikateľovi, ktorý je

- a) spôsobilý zabezpečiť ochranu utajovaných skutočností
- b) ekonomicky stabilný
- c) bezpečnostne spoľahlivý
- d) bezúhonný.

Podľa § 50 ods. 5 zákona o ochrane utajovaných skutočností ak úrad zistí, že podnikateľ prestal spĺňať niektorú z podmienok priemyselnej bezpečnosti uvedenú v § 46 alebo hrubým spôsobom alebo opakovane poruší povinnosti na úseku ochrany utajovaných skutočností, zruší platnosť potvrdenia.

Podľa § 50 ods. 6 zákona o ochrane utajovaných skutočností na rozhodovanie podľa odseku 5 sa primerane vzťahuje ustanovenie § 26 ods. 3 a 4 a § 30.

Podľa § 26 ods. 3 zákona o ochrane utajovaných skutočností v rozhodnutí musí byť uvedené ustanovenie, podľa ktorého úrad rozhodol; skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie; akými úvahami bol vedený úrad pri hodnotení dôkazov a poučenie o možnosti podať odvolanie.

Podľa § 34 ods. 1 písm. f) zákona o ochrane utajovaných skutočností je oprávnenou osobou s osobitným postavením podľa zákona o ochrane utajovaných skutočností v rozsahu svojej funkcie sudca.

Podstatou veci sťažovateľky je posúdenie ústavnosti právnej situácie, v ktorej sťažovateľka (podnikateľský subjekt) nemôže pred nezávislým súdom oponovať tvrdeniu úradu a výboru, že je bezpečnostne nespoľahlivou z dôvodu existencie obchodných

a majetkových vzťahov s osobami z prostredia organizovaného zločinu. Táto situácia podľa názoru sťažovateľky znamená porušenie jej základných procesných práv.

Ťažiskom sťažovateľkiných námietok je čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý zakotvuje právo každého, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) poukázala na niektoré prípady konaní (predovšetkým trestných konaní), v ktorých bol aspekt kontradiktórnosti procesu, a to povinnosť „odhaliť všetky dôkazy“ relevantné pre rozhodovanie, oslabený. Európsky súd pre ľudské práva tak judikoval, že toto právo nie je absolútne a môže byť v niektorých prípadoch korigované v dôsledku stretu navzájom súperiacich záujmov, keď sa práva účastníka konania dostanú do kolízie s takými záujmami, ako je národná bezpečnosť; potreba utajiť policajné metódy vyšetrovania trestných činov a získavania informácií; ako aj metódy zhromažďovania informácií uplatňované spravodajskými službami a pod (pozri napr. rozhodnutia ESLP vo veciach Jasper proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok zo 16. 2. 2000, č. 27052/95 a Fitt proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok zo 16. 2. 2000, č. 29777/96).

Aj ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti upozornil na to, že čl. 48 ods. 2 ústavy dopadajúci na množstvo procesov nemožno bezo zvyšku aplikovať na akýkoľvek súdny proces, nieto na proces správny (pozri napr. II. ÚS 130/2013, II. ÚS 480/2014), a teda zákony, ktoré konkretizujú ústavné hodnoty, môžu modifikovať rozsah aplikácie čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd chce takisto pripomenúť, že je síce v prvom rade viazaný ústavou a referenčnými medzinárodnými zmluvami, ale je viazaný zároveň celým právnym poriadkom, ak nie je spochybnený súlad noriem. Ústavný súd nemá v konaní o ústavných sťažnostiach z hľadiska viazanosti viac moci, než majú všeobecné súdy. Jeho úlohou je kvôli ochrane individuálnej slobody ešte raz preveriť, či všeobecné súdy pri aplikácii práva dali zadosť ústave v priestore, ktorý im právny poriadok ponecháva, ale ústavný súd v zásade nemá nútiť všeobecné súdy rozhodovať proti zákonu, ak nikto zo súdnych autorít

nespochybnil ústavnosť zákona. Ak demokraticky legitímny zákonodarca normatívne zreteľne vyvážil ústavné hodnoty, nie je úlohou senátu ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti tieto hodnoty nanovo po svojom vyvažovať. To môže urobiť plénum v konaní o súlade právnych predpisov, kde viazanosť ústavou nadobúda striktnejšiu podobu (pozri II. ÚS 480/2014).

Z prezentovanej právnej úpravy aplikovanej vo veci sťažovateľky vyplýva, že úrad si v rámci vykonávania bezpečnostnej previerky na účely preverenia splnenia podmienky priemyselnej bezpečnosti podnikateľa v zmysle ustanovenia § 46 zákona o ochrane utajovaných skutočností obstaráva materiály na základe súčinnosti so Slovenskou informačnou službou, s Vojenským spravodajstvom, Policajným zborom alebo iným štátnym orgánom. V prípade sťažovateľky, takto získané informácie, ktoré boli zahrnuté do takzvaného bezpečnostného spisu a ktoré tvorili podklad pre závery rozhodnutia úradu o bezpečnostnej nespoľahlivosti sťažovateľky, majú charakter utajovaných skutočností, ktoré vzhľadom na záujmy Slovenskej republiky podliehajú špeciálnemu režimu ochrany [§ 2 písm. a) zákona o ochrane utajovaných skutočností].

V rámci uvedeného režimu ochrany právna úprava nahliadanie do bezpečnostného spisu reguluje tak, že účastníkovi konania neposkytuje automatickú možnosť oboznámenia sa so spisom. Ustanovenie § 35 ods. 2 zákona o ochrane utajovaných skutočností obmedzuje možnosť účastníka konania oboznámiť sa so spisom obsahujúcim utajované skutočnosti prostredníctvom svojho právneho zástupcu, pričom ide o inštitút nenárokovateľný, pretože je možnosť nahliadnutia podmienená súhlasom vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajované skutočnosti patria.

Z prípadu sťažovateľky vyplýva, že jej právnenému zástupcovi jednorazové nazretie do bezpečnostného spisu príslušným subjektom umožnené nebolo.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti stabilne judikuje, že ochrana ľudských práv a základných slobôd je v našom ústavnom systéme v prvom rade úlohou súdov, a to tak všeobecných súdov, ako aj ústavného súdu. Vďaka svojim definičným

znakom – nezávislosti a viazanosti právom môže a musí súdna moc chrániť jednotlivcov pred excesmi verejnej moci (pozri napr. II. ÚS 111/08).

Príslušné ustanovenia zákona o ochrane utajovaných skutočností v konaní o bezpečnostnej previerke podnikateľa ingerenciu súdnej moci pripúšťajú [pozri ustanovenia § 34 ods. 1 písm. f) zákona o ochrane utajovaných skutočností]. V predmetnom konaní má totiž sudca pozíciu oprávnenej osoby s osobitným postavením na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami. Samotný zákon tak poskytuje priestor pre súdnu ochranu podnikateľských subjektov podrobujúcich sa bezpečnostnej previerke. Príslušný súd môže posúdiť a vyhodnotiť postup úradu pri správnej úvahe, či skutočne nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, a v nadväznosti na toto vyhodnotenie urobiť záver o zákonnosti postupu a rozhodnutia tak úradu, ako aj výboru (porovnaj napr. IV. ÚS 308/2011, II. ÚS 480/2014).

Ako z obsahu namietaného rozsudku v preskúmvanej veci vyplýva, všeobecný súd sa nevyhýbal oboznámeniu sa s utajovanými skutočnosťami, do bezpečnostného spisu vo veci sťažovateľky nazrel, a tak poskytol sťažovateľke vertikálnu ochranu jej práv. Realizoval to síce bez možnosti sťažovateľky konfrontovať sa s relevantnými informáciami utajovaného charakteru, ale ako už bolo povedané, samotná právna úprava pri vyvažovaní verejného záujmu na neodhalení materiálu a záujmu účastníka konania doň nahliadnuť uprednostňuje záujem verejný.

Je zrejmé, že v predmetnom konaní bol okrem úradu s relevantnými utajovanými skutočnosťami oboznámený aj odvolací orgán – výbor, a predovšetkým aj najvyšší súd. Námietky sťažovateľky, že nebola s týmito skutočnosťami oboznámená, neobstoja, pretože utajované informácie, tak ako už bolo povedané, podliehajú špeciálnemu režimu podľa zákona o ochrane utajovaných skutočností.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd odobrením predchádzajúcich konaní neporušil základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a sprostredkovane ani ostatné procesné práva (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 47 ods. 2

ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) a práva podľa čl. 19 ods. 1 a ods. 3 ústavy a podľa čl. 8 dohovoru.

Ústavný súd tak sťažnosť sťažovateľky v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde kvalifikoval ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2016